Ο ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ

Η Τσιγκουνιά αγιάτρευτος γιαράς εν του πλασμάτου
βουλλώννει τον ο σατανάς την ώραν που γεννιέται
νάν άρωστος του θανατά, του ψυχομασιημάτου
τα μάλια τα ριάλια του ποττ' έν τα ποθαρκέται.

Λόον καλόν λόον γλυτζίν εν έσιει για κανένα
μον το δικόν του το κεντίν σκέφτεται τζαι τα μάλια
μανιέραν έσιει τάχη του, τα μαύρα τα κλεισμένα
τζιαι μέραν νύχταν κλαίεται πως εν έσιει ριάλια.

Τζοιμάται που τό βούττημαν με το μπουτζί στο σιέρι
πηλέ νά σιέσει σκέφτεται φοάται μεν πεινάσει
προσεύκεται στον Μαμωνά ριάλια να του φέρει
τζιαι τζείνα πούβρεν πόκαμεν ποττέ να μεν τα χάσει.

Τήν πίσσαν την μαυρόπισσαν εν νά την ξιλαΐσει
λέθει την ξαναλέθει την πέρκιμον βκάλει λάϊν
τζιαι κώλον άλουτον πηλέ ννά σιύψει να φιλήσει
ριάλια άμαν μυριστεί για να του βκει κολάϊν.

Αλοίτον πόσιει ταίριν του τσιγκούνην πισσοκάην
βρατζίν γερόν πηλ έν έσιει μήτε τζαί μισοφόριν
εσιει την πείναν συντροφκιάν το κουντζητόν προσφάϊν
τζιαι μιαν ζωήν ψουμίν τζ' ελιάν τερατσαρκόν λιοχώριν

Αν έρτει πλάσμαν έσσω του στέκεται μες την πόρταν
να μεν τον φήσει για να μπει, να τον σωκατωφλιάσει
μεν τζαι ρκαστεί τον για νερόν που το ψουμίν του κόρταν
μήτε το φτύμμαν του πηλέ εν θέλει να τζιεράσει.

Γρηγόρης Θεοφανίδης

Επιτρέψατέ μου να σας μεταφέρω, αυτό που μου έστειλε με του μυαλού του φαξ ο Γιασεμής Λεμονανθός να αναφέρεται στον Κυθρεώτη και σας το δίνω με όλη την ειλικρίνεια.

Κυθρεώτη,

Σε είδα να ξαποσταίνεις στης λεμονιάς τον ίσκιο, για νά ανασάνεις από τον κάματο της βαριάς δουλειάς σκυφτός μ' έγνοια κι αγάπη πάνω στη γη σου, για να την κάμεις να καρπίσει,

μια και είχες συνεργό και βοηθό σου

του Κεφαλόβρυσου το γονιμοποιό, κρυστάλλινο νερό.

Σε θαύμασα ακούραστο δουλευτή

να πασκίζεις χωμένος στους απέραντους ελαιώνες μέσα, να μαζέψεις στάλα-στάλα το αγιασμένο λάδι, φως και δύναμη ζωής για σένα και τους γύρω σου, να το βάζεις ευλαβικά στα καντήλια μέσα κι εκείνα να σκορπούν τριγύρω τ' απαλό τους το φως, μπροστά στις άγιες εικόνες μέσα στις έξι εκκλησίες, στα πάμπολλα ξωκλήσια.

Σε ζήλεψα, σαν ξακουστό τεχνίτη, να διακρίνεσαι με όποιο σου λάχαινε στα χέρια εργαλείο, έτσι που να θαυμάζει ο καθένας τα έργα των χεριών σου,

Σε καμάρωσα να διαπρέπεις με του μυαλού την αξιοσύνη στης γνώσης και του επιστητού το δύσκολο μα ζηλευτό σου έργο.

Να σου μοιάσω πεθυμώ στην πίστη που είχες για Πατρίδα και Θρησκεία και ζηλεύω τη συμμετοχή σου στους αγώνες γι' αυτά τα δυο και στης θυσίας σου το βωμό ευγνωμοσύνης άνθη τοποθετώ.

Μα μου σπαράζεται η ψυχή, σαν σε βλέπω τώρα με βαρειά βήματα να σέρνεις το κορμί μακρυά απ' τη δική σου γη και μ' αγωνία και πείσμα να ψάχνεις του γυρισμού το δρόμο για να βρεις.

Για την Αντιγραφή,
Γεώργιος Κοκής